

עפ"ת 34231/12/14 - אלבז נופר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 34231-12-14 אלבז נופר נ' מדינת ישראל 08 ינואר 2015

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המעוררת
נגד
המשיבה
אלבז נופר
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המערער - עו"ד שלמה ערד

ב"כ המשיבה - עו"ד אסף שביט

המעוררת הופיעה

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

ביום 29.12.12 בסמוך לשעה 04:00 בבוקר, המערערת נהגה רכב פיאט 500 שחור ברח' קרליבך בת"א. בשל דרך נהיגתה, כלומר, כניסתה לרח' שאין כניסה אליו מכיוון נסיעתה, חשדו בה שוטרים כי היא נוהגת בשכרות ובדקו אותה לצורך בחינה האם היא שיכורה.

המעוררת נכשלה בבדיקת הנשיפון, החלה את בדיקת הנשיפון, נשפה פעם אחת במכשיר באופן מוצלח והמכשיר הראה כי היא שיכורה, כלומר, בכל ליטר אוויר נשוף מריאותיה נמצאו 565 מק"ג אלכוהול - כמות העולה כמעט כפליים מכמות האלכוהול המותרת לנהיגה.

יתר בדיקות הנשיפון לא צלחו מהסיבה הפשוטה שהמעוררת לא נשפה כמות אוויר מספקת עד תום הבדיקה, למרות שהובהר לה והוסבר לה איך צריך לנשוף במכשיר. לבד מכך מצאו השוטרים אינדיקציה נוספת לכך שהמעוררת שיכורה היא.

בבית משפט קמא, משהשיבה המערערת לכתב האישום, הכחישה את המיוחס לה וטענה כי לא הייתה שיכורה כלל, כפי שטענה בשטח לשאלות השוטרים.

עמוד 1

בתום ראיות התביעה וראיות ההגנה, שכללו את עדותה של המערערת וחבר אשר היה עמה ברכב יחד עם עוד שני חברים, בית משפט קמא מצא להרשיעה בהכרעת דין מפורטת בת 11 עמודים, כאשר התייחס בה לכל אחד מטענות סנגורה לאורך שמיעת הראיות ובסיכומיו.

בית משפט קמא קבע את מסקנותיו, בפירוש, על סמך קביעות עובדה שנסמכו על ממצאי מהימנות שמצא - הן בעדויות השוטרים שהעידו לחובתה של המערערת והן בעדותה שלה ובעדות עד ההגנה.

בעמ' 6 להכרעת הדין פירט בית משפט קמא מה שימש אותו כבסיס לקביעה שהמערערת שיכורה הייתה בנהיגתה. נמצא שהמערערת לא נשפה שוב ושוב את כמות האוויר הנדרשת כדי שמכשיר הינשוף יעבוד, וזאת למרות שמדובר באישה צעירה שאיננה חולנית ושאינן כל מניעה אובייקטיבית שהיא תוכל לנשוף למכשיר הינשוף - דהיינו, היא הכשילה את הבדיקה במפורש ובכך סירבה היא, למרות שלא אמרה כך במילים, אלא בהתנהגותה.

בנוסף, בית משפט קמא אמר שהוא רוחש אמון לעדותו של מפעיל המכשיר, עד התביעה, ומנגד, איננו מאמין לעדותה של המערערת.

בית משפט קמא לא נסמך רק על סירובה של המערערת לשתף פעולה עם השוטרים בבדיקת הינשוף, אלא על ראיות נסיבתיות נוספות אשר שימשו חיזוק למסקנתו כי המערערת שיכורה, מסקנה שעלתה, כאמור, מהסירוב. בין היתר מנה בית משפט קמא בעמ' 11 להכרעת הדין את העובדה שלמרות שהמערערת הכחישה כי שתתה כל משקה אלכוהולי, ריח אלכוהול נדף מפיה וברמה של "בינונית עד כבדה". מכשיר הנשיפון, שאיננו כלי לקביעת ממצאים חד-משמעיים אך יכול לשמש כראיה נסיבתית, לימד על כך שהמערערת תחת השפעת אלכוהול או שיכורה. תוצאה אחת, כאמור, של מכשיר הינשוף, הראתה על שכרות גבוהה, ואף אופן נהיגתה של המערערת יש בו כדי להחשיד אותה שהיא מנסה להסתיר את שכרותה ולהימנע מבדיקת השוטרים, כשניסתה להיכנס לדרך האסורה בנסיעתה כדי לחמוק מן הבדיקה.

בנסיבות אלה, על-פי ההלכה הנוהגת, לפיה אין ערכאת הערעור באה במקומה של הערכאה הדיונית לצורך קביעת עובדות על סמך ממצאי מהימנות, לא אוכל להתערב בהכרעת דינו של בית משפט קמא, שכאמור, מצאתי אותה יסודית, ראויה, נכונה ומבוססת על סמך הראיות אשר הובאו בפניה.

בית משפט קמא גם נזקק לטענות משפטיות שהעלה ב"כ המערערת עליהן חזר כאן בדבר כיול מכשיר הינשוף (ולהזכיר, שנקבע שהמערערת כלל סירבה לשתף פעולה בשימוש בו), בדבר פרשנות הנוהל המשטרתי באשר לשאלה מה המשמעות של אי-נשיפה של אוויר בכמות מספקת ועוד.

הכרעת דינו של בית משפט קמא אפוא, כאמור, נכונה, והערעור על הכרעת הדין נדחה.

בגזר דינו בית משפט קמא הטיל על המערערת עונש מינימאלי - הן בהיבט הפסילה בפועל, שנתיים ימים, בהתחשב בכך שאין מדובר בעבריינית תנועה רצידיביסטית, וכן, בנוסף לפסילה מותנית, הטיל עליה בית משפט קמא קנס נמוך מאוד בסך 2,000 ש"ח לתשלום בחמישה תשלומים ומאסר מותנה לא כבד. עונש זה, כאמור, הוא עונש מינימאלי, בנסיבות, ולא מקסימאלי כטענת הסנגור, ואודה שלאחר שהנני דן בערעורים בתיקים מעין אלה לא מעט זמן, פעם ראשונה שאותגרתי בטענה מסוג זה.

לא מצאתי אפוא להתערב בהכרעת הדין ולא בגזר דינו של בית משפט קמא והערעור על כל חלקיו נדחה.

מתברר שהמערערת לא שילמה אפילו את התשלום הראשון של הקנס אותו הייתה צריכה לשלם לפני קרוב לחודש ימים, עובדה שמצדיקה דחיית הערעור כשלעצמה, אבל לפני משורת הדין אפשר למערערת לשלם תשלום זה ללא תוספת פיגורים עד יום **11.01.15**. המערערת תדאג לקבל שובר חדש לצורך תשלום זה במזכירות בית המשפט לתעבורה בת"א-יפו.

ניתן והודע היום, י"ז טבת התשע"ה,
08/01/2015, במעמד הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט

הוקלדעלידינופרדויד